

ÀKELA

Butlletí informatiu - Exemplar gratuït - primavera 2018 / Núm. 57

A M I C S I E S C O L T E S

UNA ECONOMIA MÉS JUSTA

Llegint un article de premsa sobre dades econòmiques vaig quedar sorprès de com està repartida la riquesa entre la gent a les societats avançades. Segons dades publicades, l'1% de la població acumula el 82% de la riquesa produïda durant el 2017, el 13% dels treballadors són pobres, el president d'una gran companyia pot guanyar 200 vegades més que un treballador de la seva empresa.

Aquesta resecció ha fet estralls, hem retrocedit en sous i possiblement en drets i llibertats. La història té moments per a tot, hem de reconèixer que la situació actual no és la millor dels últims anys. Crec que estem en un impàs, si hem sigut capaços de prosperar al llarg dels segles també podrem seguir fent un món millor per als nostres fills. Hem de treballar per una economia més justa i equilibrada, això ens farà progressar en tots els sentits, sobretot amb les coses bàsiques: alimentació i sanitat.

Les receptes per aconseguir un món més just mai han sigut fàcils, la por i el confort els hem de deixar, haurem de lluitar per una cultura i educació per a tots, unes infraestructures més dignes i unes pensions sostenibles. Caldrà ser molt persistents per superar els obstacles, i no oblidem estar units, és molt difícil parar la voluntat d'un poble que vol justícia.

Joan Martínez

EDITA

Associació d'Antics Escoltes del Masnou
Seu d'entitats c/ Barcelona, 5, espais El Casinet
Apartat de Correus 74 - 08320 El Masnou
e-mail: akelamasnou@gmail.com
Dipòsit Legal B-14.732.2002

REDACCIÓ / MAQUETACIÓ

Joan Martínez, J.Ma.García

L'entitat no es fa responsable del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

COL·LABORADORS

Ramon Asensio
Carme Giralt
Josep Vendrell
Jordi Manrique
Joan Camps
Francesc Muntanya
Mercè Hernández
José Miguel Barrachina
Jordi Dolz
Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi de Catalunya
Escoltes Catalans
Manel Martínez
Francesc del Arca
Nati Herrador
Aina Ripoll
Margalida Capellà
AE Grimpamons
Amics del ferrocarril

SUMARI

Portada	Primavera
Editorial	2
AE Grimpamons.....	3
Minyons Escoltes (MEGSJC)	4
Escoltes catalans	5
Recordant l'escoltisme	6
Rutes del nostre entorn	8
Societat	10
Els joves parlan.....	12
La teatral	13
L'escola parla	14
La cuina de casa	15
Sabíau que.....	16
Fem el cim.....	17
Meteorologia	18
Informàtica	20
El món del ferrocarril	21
Poesia	22
Activitats.....	23

www.amicsanticsescoltesdelmasnou.weebly.com
www.facebook.com/amicsanticsescoltesdelmasnou
www.elmasnou.cat

(Cerca ENTITATS. Filtra per Cultural.
Cerca Associació d'Amics i Antics Escoltes del Masnou)

De l'AE Grimpamons a Gratacims i Boscaires.

L'Agrupament Escolta Grimpamons va néixer el 2008 a Castelldefels gràcies a uns quants joves motivats en crear un nou espai de lleure a la ciutat; amb l'ajuda d'alguns castel·ldefelencs experimentats en l'escoltisme, van fer aquest somni realitat. A causa de la falta d'infants no es van obrir totes les unitats fins al 2010. Qui ho hauria dit en aquell moment, que només 7 anys més tard arribaríem a ser gairebé 200 infants i 40 joves a consell!! I aquest és precisament el motiu pel qual l'any passat vam prendre la dura però necessària decisió de desdoblar-nos: formar dos caus per donar cabuda a les llistes d'espera, que continuaven creixent i creixent.

Durant la cerimònia de passos de l'inici del curs 2017-2018 ens vam acomiadar de Grimpamons i vam donar la benvinguda als dos nous caus de Castelldefels: l'AE Boscaires i l'AE Gratacims. I com van néixer aquests dos noms? Doncs primer es va demanar a totes les famílies que enviessin propostes, després a consell es va realitzar una selecció, i finalment van ser els infants qui, durant els darrers campaments d'estiu, van prendre la decisió final. Els colors dels fulards també els vam decidir conjuntament, el blau i groc presents en els dos fulards com a record de Grimpamons, mentre que el verd i el lila, un en cada fulard per reivindicar els valors que tant ens enorgulleixen: el contacte amb la natura i el feminisme.

A més a més, hem tingut una gran motivació per començar aquests dos nous projectes, ja que després d'uns quants anys pressionant l'ajuntament, finalment ens han concedit un local. En definitiva, estem molt feliços i amb moltes ganes d'afrontar aquesta nova etapa de l'escoltisme de Castelldefels.

AE Boscaires

AE Gratacims

400 persones van celebrar la rebuda de la Llum de la Pau a Pineda de Mar

Com cada any quan s'acosta el Nadal, els escoltes i guies d'arreu del món comencen a treballar en el seu projecte més internacional, la Llum de la Pau de Betlem. Des de ja fa anys, els Escoltes i Guies d'Àustria viatgen a Betlem i allà encenen una espelma. Un cop han retornat a Viena, es celebra un acte ecumènic on, d'aquesta primera espelma, se n'encenen centenars d'altres, a través de les quals la flama es va escampant arreu del món, simbolitzant la pau que esperem que arribi a tots els racons del nostre planeta.

Enguany, Pineda de Mar va ser el municipi acollidor de rebuda de la Llum de la Pau de Betlem, que es va celebrar el diumenge 17 de desembre. L'acte va ser organitzat per l'**AEiG Montpalau** amb el suport de l'**Àmbit d'Espiritualitat de MEG**, Joves la Salle i Maristes sota el lema «Som Terra», i va acollir unes 400 persones d'arreu del territori.

Per a l'agrupament, l'acte va venir precedit d'una **jornada d'activitats** al voltant dels materials de la Llum de la Pau, que van preparar i dinamitzar ells i elles mateixes, així com d'una xocolatada organitzada per donar suport a la Marató de TV3.

En l'acte hi van intervenir membres de la Taula Executiva i de l'Equip de Demarcació de Girona de MEG, així com altres càrrecs de l'àmbit social i del tercer sector. També hi va ser el bisbe de Girona, Francesc Pardo, que va parlar de la importància del simbolisme que té aquesta llum. La regidora d'Educació Sònia Moraleda, pel seu compte, va voler destacar també els valors de l'escoltisme i el guiatge.

La Llum de la Pau de Betlem va arribar a Pineda gràcies a membres de l'AEiG Montpalau que havien viatjat a Marsella a recollir-la de mà dels escoltes francesos.

700 infants i joves van participar de la Trobada de Raiers d'Escoltes Catalans a Torredembarra

El cap de setmana del 3 i 4 de febrer es van congregar a Torredembarra més de 570 infants d'entre 12 i 15 anys i 130 caps a la Trobada de Raiers d'Escoltes Catalans (TREC). Es tracta d'una gran trobada que se celebra cada tres anys i durant la qual es treballen diversos temes que interessin i preocupen les infants i joves.

L'objectiu de les trobades és, d'una banda, teixir vincles entre les participants de diferents procedències del territori i, de l'altra, aprofundir en els diversos eixos temàtics que les mateixes joves elegeixen. Aquest any van abordar xarxes socials i noves tecnologies, identitat de gènere i sexualitat, supervivència i entorn natural i, finalment, addiccions. El temps hivernal no va aturar l'energia de les participants i dissabte van dur a terme una gran gimcana pel poble de Torredembarra. L'activitat va servir d'introducció als eixos temàtics i diumenge van elegir-ne un per treballar-lo en profunditat durant la tarda.

La TREC se celebra cada tres anys i l'organitzen les caps dels diferents agrupaments d'Escoltes Catalans amb la finalitat de treballar determinades matèries de manera conjunta. Com totes les activitats escoltes, persegueix uns objectius pedagògics: desenvolupar l'esperit crític, ser conscients de la diversitat i respectar-la i proposar alternatives individuals i col·lectives al model actual.

Totes les trobades d'unitat són molt especials per a l'associació que se celebren cada dos o tres anys i on participen i conviuen infants i joves d'arreu del territori amb presència d'Escoltes Catalans. La TREC s'alterna amb la celebració de la Folletada (Follets, de 6 a 8 anys), la Mogollops (Llops, de 9 a 11 anys) i la Piosfera (Pioners, de 15 a 17 anys).

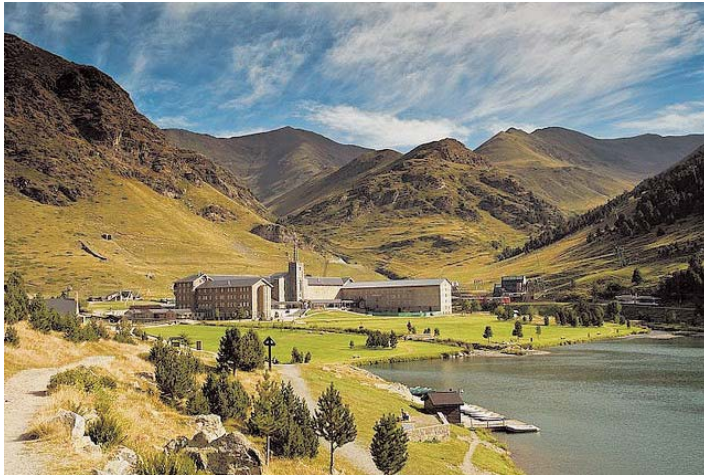
Moltes gràcies a les caps que la van organitzar, a l'AE Els Salats per acollir-nos i a totes les raieres que hi van participar!

**LA NOSTRA PETITA VOLTA AL MÓN
D'EN JOAN CASALS I EN JAUME ROSSELL
DEL 3 AL 7 DE SETEMBRE DE 1961
DIA 3**

A vegades esdevé que aquells esdeveniments, coses, persones, etc., que en el passat ens varen semblar molt importants, ara, quan ho contemplem, observem que han perdut aquella magnitud: quasi no tenen valor, són insignificants, potser ratllen el ridícul. Per en Joan i en Jaume, en aquell context històric, va ser un fet de gran envergadura. Per situar-nos en aquells anys, direm que era l'època dels Sis-cents, el cotxe del petit burgès. Els nostres protagonistes coneixien molt bé la serralada de Sant Mateu, bastant les muntanyes del Corredor i el Montnegre, i havien fet algunes sortides al Montseny i Montserrat. Només els faltava conèixer els Pirineus, que traduït al llenguatge d'avui equivaldria dir: l'Himàlaia. Abans d'anar a la mili, tenien ganes d'assolir aquest gran repte: recórrer la vall de Núria. Ells eren uns amics inseparables, allò que en l'argot del barri en diríem «cul-i-merda» (en el bon sentit de la paraula), car havien nascut en el mateix carrer, molt a prop un de l'altre. Si avui he pogut fer sortir a la llum la seva aventura, cosa que no els agrada massa, és gràcies a la normativa que dins l'Escoltisme existia: fer un informe dels fets, i en català.

Val la pena que us fixeu com detallen amb tota minuciositat les seves vivències (menys pixar i cagar: tot!), especialment l'arribada a Núria, el comiat i el cost d'un sopar, entre moltes d'altres. Em plau transcriure el seu testimoni:

«En aquesta època en què s'ha posat de moda fer viatges extravagants i rareses, algunes amb finalitats més o menys definides, com són les expedicions científiques, o d'altra mena, i les altres sense més objectiu que omplir l'esperit aventurer, nosaltres, en Jaume i jo, ens hem disposat a fer nostra «la petita volta al món», el món que ens entorna i que hem d'admirar, tant per les seves bel·leses com per ésser un tros de la nostra terra que ens pertany: la vall de Núria.

PREPARATIUS

Els primers passos van començar no gaires dies enrere, quan en Jaume em va dir que el dia 20 de setembre se n'anava cap a complir el servei militar. Llavors vàrem pensar fer una sortida de comiat, i ací estem. El dia abans de sortir, després d'ultimar els darrers detalls, ja vàrem quedar que l'hora de començar la nostra ruta seria a les quatre en punt de la tarda del diumenge. Jo, a la nit, me'n vaig anar al cine, per tal de calmar un xic els nervis, car no he estat cap vegada a Núria i em fa força il·lusió. En Jaume va restar a casa seva jugant a cartes amb la seva família. Bé, anem al gra.

DIA 3, DIUMENGE

Són les 4.15 h de la tarda quan comencem a caminar per la carretera que va del Masnou a Puigcerdà, passant per Granollers. Anem caminant fins el km 3, en què l'autobús de Vallromanes hi té parada, i després d'uns breus moments d'espera, arriba l'autocar. Ens porta per la carretera de Font de Cera fins a l'entrada de Vallromanes, on comencem a caminar tot fent l'autoestop. De moment sembla que no hi hagi cap ànima caritativa que ens vulgui carregar, però en arribar a Vilanova de la Roca se'ns para una moto amb sidecar que, molt plaent, accedeix a la nostra demanda. El propietari és un home tot simpàtic, amo d'un taller de reparacions de la Garriga i que ara se'n va a pescar al rierol que voreja la carretera entre la Garriga i el Figaró. La moto és una Guzzi de 500 cc, molt antiga, però que encara rutlla, malgrat els anys que fa que pistona. Hauríeu d'haver vist com s'enfilava per les pujades més empinades, amb la directa i a mig gas! Tenia un ralenti que semblava talment una barca de pesca galopant per la carretera. Arribem a lloc i, després d'un cordial comiat, embrenem de nou la ruta a peu. Al cap de poca estona, un Seat 600 se'ns atura i ens porta a gran velocitat fins a Aiguafreda. El xofer era un jove amb ganes de lluir-se davant del seu company i de nosaltres i, és clar, els ensurts varen ser nombrosos: primer, un gos a la carretera, amb la conseqüent frenada; després un revolt molt tancat, i a cada revolt ens acompanyava el grinyolar de les rodes. En fi, a en Jaume i a mi ens agrada córrer, però a mans d'un altre, la cosa ja canvia i, de veritat, teníem ganes d'arribar. D'Aiguafreda ens dirigim vers Centelles tot caminant, però pel camí se'ns atura un altre 600. Aquest ja és més reposat i, sobretot, molt trempat. L'home ens explica que té una filla que és noia guia, i pel viatge ens anem fent un bon intercanvi de preguntes mentre anem devorant els km. Resulta que l'home és enginyer topògraf de la Diputació de Barcelona, i és el que ha fet quasi tots els plànols de l'editorial Alpina. Aquest bon home ens porta fins a Torelló, que hi arribem a 2/4 de 8 del vespre, amb pluja. Com que el tren no passa fins a 1/4 de 10, decidim anar a sopar dins el bar que hi ha davant mateix de l'estació. Amb la corresponent truita a l'estómac ja ens sentim més eufòrics. Un hora de tren ens porta a Ribes de Freser, poble molt bonic, engalanat pel riu que el travessa de dalt a baix i que li dona un caire molt pintoresc. Durant el viatge en tren hem trobat un amic d'en Jaume, que va conèixer fent atletisme a Barcelona. El noi es diu Gili, i es veu que té bastant de futur en les curses atlètiques de fons. En arribar al poble, el primer que fem és buscar lloc per acampar i, després de preguntar, anem al camp de futbol a parar la tenda dins un petit pla que hi ha al costat dels vestidors. Quan feia una estona que dormíem, se'ns posa a ploure amb un ruixadet que va aguantant tota la nit, amenitzat amb llamps i trons que fan de la primera acampada un veritable Trafalgar.»

En el proper butlletí continuarem explicant les aventures del dia 4 de setembre, dilluns.

COLL DE LA FONT DE CERA-PUIG CASTELLAR

Aquesta vegada us proposem una visita al monestir de Sant Jeroni de la Murtra i al poblat ibèric de Puig Castellar, amb sortida de dalt del coll de Font de Cera (hi ha una alternativa, que és anar amb cotxe fins al monestir).

FITXA:

Distància: 20 Km

Temps: 5 hores

Desnivell: 400 metres

ITINERARI COMPLET

Comencem al coll de la Font de Cera direcció Tiana (GR).

El primer tram és de pujada, en algun punt un xic forta, però que es fa a poc a poc, fins a arribar a prop del turó de Galzeran.

A partir de aquest punt, comença una forta baixada fins al coll de Montalegre, punt on trobem la carretera B-500 (Badalona-Mollet), la qual hem de travessar en ple revolt.

Deixem en aquest punt la serralada Litoral per endinsar-nos a la serralada de Marina, i seguirem baixant fins a trobar-nos davant de l'Hospital Germans Tries i Pujol.

Seguim el carrer a la nostra dreta fins a arribar a una gran rotonda. Aquí, a la nostra dreta surt un camí que baixa cap al torrent de l'Amigó fins a la següent carretera.

Un cop a la carretera, la creuem i girem a l'esquerra, com indiquen els senyals. Al cap de poc, entrem a un camí on s'indica que és una propietat privada, però no prohibeixen el pas.

De totes maneres només hi ha un encreuament, i hem de seguir el camí de la nostra dreta, on, si ens fixem en el terra, és per on van tots els senyals de roderes de bici i de petjades.

Sortint d'aquesta propietat, estem ja pràcticament al monestir de Sant Jeroni de la Murtra, on arribem en pocs minuts (visitable de 10 a 13 h).

Un cop passat el monestir, comencem l'última pujada, que ens porta fins al cim del Puig Castellar, on hi ha el poblat ibèric. Abans, però, i durant la pujada, podem visitar l'ermita de Sant Climent i el dolmen de la cova d'en Genís. En tots dos casos, ens haurem de desviar del camí.

Un cop al cim, podem visitar les restes del poblat ibèric, i desfent la caminada tornarem al coll de Font de Cera, lloc en què haurem deixat els cotxes.

ITINERARI ASSEQUIBLE

Podeu agafar la carretera de Badalona a Canyet i desviar-vos cap al monestir de Sant Jeroni de la Murtra. Hi ha aparcament.

Després de visitar el monestir podeu enfilar-vos cap al Puig Castellar seguint la ruta indicada.

HISTORIA DEL MONESTIR DE SANT JERONI DE LA MURTRA

El monestir de Sant Jeroni de la Murtra o de la vall de Betlem és situat en un indret aïllat al sector de la serra de Marina proper al terme de Santa Coloma de Gramenet.

Va ser fundat l'any 1416 pel mercader barceloní Bertran Nicolau, quan va traslladar-hi la comunitat de monjos establerts a Sant Pere de Ribes tres anys abans. Els monjos eren Jerònims, una congruació castellana poc present a Catalunya.

Coincidint amb el seu moment de màxima esplendor, els Reis Catòlics hi van rebre Cristòfol Colom

després del seu primer viatge a Amèrica, l'abril del 1493, quan el Rei Ferran el Catòlic s'estava recuperant en aquest monestir de les ferides rebudes en l'atemptat frustrat el 7 de desembre de 1492 a Barcelona.

El monestir va anar creixent durant el segle XVI i després es va anar mantenint fins a la desamortització de 1835, quan passà a mans de particulars.

L'edifici va aprofitar una important masia preexistent, coneguda com la Murtra. El conjunt és d'estil gòtic tardà i s'estructura al voltant del claustre, força ben conservat, i de l'església, esfondrada en bona part.

L'església va ser bastida al segle XV i ampliada al XVI. Tenia una sola nau, dividida en tres trams, amb un gran cor alçat als peus. Només es conserva l'absis i les capelles d'un costat.

De la resta de dependències monacals en destaca el menjador del monjos o refetor, enllestit el 1486. Es pot visitar en horari de 10 a 13 hores.

POBLAT IBÈRIC DE PUIG CASTELLAR

En el cim del Puig Castellar es troben les restes del poblat ibèric d'una tribu laietana, fundat a l'entorn del segle VI aC i que va perdurar fins al final del segle III aC o inici del segle II aC.

Alguns autors han suposat la possible destrucció del poblat per les legions romanes de Porci Cató durant la campanya de l'any 195 aC, tot i que no hi ha prou elements que confirmen un abandonament sobtat i traumàtic.

El poblat constituïa un agrupament de tipus mitjà, dedicat a l'agricultura i la ramaderia i, secundàriament, a la metal·lúrgia i el teixit. Les nombroses restes trobades, bàsicament d'origen grec i púnic, confirmen l'existència d'un abundós comerç amb pobles estrangers.

Estructuralment té forma el·líptica i consta de tres carrers longitudinals amb més de trenta habitatges, fet que fa suposar una població de poc més de 200 habitants.

La part menys protegida estava defensada per una forta muralla de pedra i argila, d'un metre de gruix. Els habitatges -datables entre els segle IV i III aC- estan construïts amb blocs irregulars de granit i pissarra, tenen un o dos compartiments, i devien estar coberts amb branques o fang.

El poblat va ser descobert per Ferran de Segarra, el 1902.

Les abundoses troballes procedents d'aquest jaciment es conserven al Museu d'Arqueologia de Catalunya i a l Museu Torre Balldovina, de Santa Coloma de Gramenet.

PROCESSANT EL PROCÉS

Joan Camps i Ortiz

D'acord amb les sentències judicials i les querelles *sub judice* que estan en curs en els tribunals, és un fet evident que totes les campanyes electorals dels partits espanyols que han guanyat totes les eleccions hagudes i emparades per la Constitució de 1978, han estat subvencionades amb fons procedents de la corrupció. En conseqüència, tots els governs que hem tingut des d'aleshores han estat un frau de llei, ja que el PP i el PSOE han dotat les seves campanyes d'una propaganda electoral faraònica de la qual no disposaven els partits que acomplien la llei de finançament electoral correcte, i quan no obtenien prou majoria parlamentària, aleshores recorrien a CIU, que també estava en el ajo de la corrupció sistèmica i a la vegada complaïa la catalanitat posant-nos peix al cove. En suma, l'Espanya democràtica, constitucional i torera ha estat governada per unes organitzacions criminals que es finançaven amb les comissions d'obra i contractació pública, muntant AVE on no feia falta, Castors catastròfics, aeroports sense avions, comprant submarins que no podien flotar, avalant autopistes ruïnoses, posant el nas i la mà al calaix i a les caixes d'estalvi, estafant els pobres estalviadors i causant la seva fallida, inflant una bombolla immobiliària que en explotar ha portat la ruïna de les classes treballadores més febles. Què podem esperar d'aquests governs que, en haver sigut causa i efecte de la gran crisi, en adreçar les coses, s'han limitat a enriquir els més rics i empobrir a límits insostenibles una bona part de la classe mitjana, deixant en la misèria les classes més humils.

Cal avaluar objectivament què ha passat com a conseqüència d'una administració institucional fraudulenta que ha campat com ha volgut en els últims quaranta anys. El poder de l'executiu l'han polaritzat els dos partits més corruptes, repartint-se'l com si fos un pastís, i el poder del legislatiu l'han omplert de panxes contentes sotmeses a la disciplina del vot i les dues vessants de feina en el circ, aplaudir frenèticament el líder del partit digués la bajanada que digués i saber dir a tot: «Senyor! Sí senyor!!!»

Els quedava, però, el poder judicial, la feina feta és evident: la justícia espanyola l'han deixat estructuralment i tecnològicament antiquada, és cara per a la ciutadania i lenta en sentenciar, per tant obsoleta per poder fer i impartir veritable justícia. La carrera judicial s'ha convertit en un conglomerat de burocràcia funcional, on impera el conformisme del salari i la pensió, ja que per assolir els àmbits de l'alta jurisprudència cal adquirir qualificació de moderat progressisme o de radical conservadorisme, i pel que fa a l'Alta Fiscalia de l'Estat o per presidir el Tribunal Constitucional, el carnet polític també compta. La carrera judicial, pel que fa al català, ha mantingut la radicalitat de Felip V i la dictatorial de Franco, ja que els jutges no tenen per què entendre la llengua materna dels administrats, el castellà és prou per guanyar les oposicions i obtenir plaça a qualsevol de les autonomies amb llengua pròpia.

En això del català, passa com passava amb el nacionalcatolicisme, sempre hi hagut cridaners que són més papistes que el papa, i Ciutadans li està guanyant l'hegemonia delirant al PP que, iniciada pel ministre *Wert*, mantenia com a primer valedor la fòbia contra la immersió lingüística. Vet aquí que, fins i tot el Tribunal Constitucional, havent-s'ho pensat dos anys abans de pronunciar-se, ha descarregat la Generalitat de Catalunya d'indemnitzar amb 6.000 euros els pares que, rebutjant la immersió lingüística de l'escola pública catalana, havia optat per escolaritzar-los en col·legis de segregació elitista. En el bon criteri, el ministre *Wert* hauria pogut mostrar la seva coherència oferint als pares catalans que viuen i treballen en l'àmbit autonòmic fora de Catalunya, també 6.000 euros per a l'escolarització dels seus fills en una escola que vehiculés les diferents assignatures en les dues llengües, el català, que per ser matern és inalienable, i el castellà per acomplir la imposició de *hablar en cristiano*.

La perversió institucional actual està extremant el ridícul, una cosa és legislar radicalitzant el sotèlella y no eméndalla com si es tractés de guanyar la Copa del Rei, la Lliga Santander o la Champions Ligue, i una altra cosa és fer enginyeria jurídica per abatere els adversaris polítics involucrant-hi el poder judicial, el rei Felip VI i el Tribunal Constitucional. És de celebrar que el cunyat del rei campi per Suïssa prenent cura dels seus fills i de la seva muller Cristina, pendent del zel de la justícia espanyola en revisar l'apel·lació de la seva condemna i veure el sidral mental que significa tenir càrrecs electes exiliats o en presó preventiva, alguns d'ells amb fills petits. La política i la justícia no haurien de tenir aquesta aparença refinada d'un comportament susceptible de semblar criminal. Vist així, la Constitució del 78 hauria de ser revocada d'ofici pel mateix Tribunal Constitucional ja que el seu desenvolupament ha estat el subterfugi del franquisme aplicant la filosofia *lampedusiana* de «canviar-ho tot perquè tot segueixi igual», de tal manera que el règim constitucional monàrquic lligat i ben relligat del legat de Franco és un manifest de doble lectura que, llegit esbiaixadament, manté virtualment vius els principis del Movimiento Nacional i del nacional-catolicisme sorgits del cop d'estat sediciós i de la dictadura franquistes.

2017

Ara que ja estem deixant-lo enrere, m'agradaria parlar sobre un dels canvis que va dur el 2017.

De cop i volta, ens vam trobar que ja no podíem fiar-nos de res.

Que una moda estranya s'estava fent cada cop més palesa als mitjans de comunicació i a Internet fins a assetjar-nos.

Que coses que sabíem que eren certes, per haver-ho vist amb els nostres propis ulls, es manipulaven fins a tornar-se una tergiversada i falsa interpretació de la realitat.

Que tot el que passava es tornava manipulable i sofria distorsions encarades a vendre quelcom que sabíem que no era així.

El que jo, almenys, no creia possible, és que se'n sortissin d'aquesta manera. Tots sabíem qui mentia, i com ho feia. Que en «certs» «sectors» de la «dreta» «europea» les fake-news estan de moda, juntament amb les operacions de falsa bandera i mà negra, ens ho oloràvem com si fos... àcid bòric.

Que molts s'ho creien, és una de les desgràcies de la humanitat, així com tots aquells que confonen «lleï» amb «democràcia» o «legitimitat». Tot això, més o menys, ja ho sabíem.

Que expliquem la nostra versió, i ens parlin de manipulació, a ves a saber quants km de distància, i no ens vulguin creure, i el blanc sigui negre, i et vulguin convèncer que coneixen millor la teva realitat que tu... no és estar cec a què està passant realment.

És saber-ho, no voler-ho acceptar, i defensar a mort la teva versió dels fets, encara que sigui davant gent que, de fet, era allà. Una mentida repetida mil cops és....?

Tots coneixem la frase, malgrat que no creia que algú tingués tan poca dignitat com per aplicar-la. Potser les coses ja eren així i tan sols m'estic fent vell, però creia que no es podia ser tan descarat i poc honest. A part que acceptar consells de Gebbels no em sembla la millor idea.

2017. L'any que passem ens deixa un buit. És l'any en què van enterrar la veritat en una fossa comuna d'aquelles que MAI es tornaran a obrir. Per dignitat... de qui?

ON JUGUEN ELS NENS?

En altres llengües que no són la nostra, d'assajar i actuar en diuen «jugar»: «to play theatre» en anglès, «jouer au theatre» en francès... A nosaltres ens encantaria que en català, en castellà, també hi hagués tanta proximitat entre els dos conceptes; aleshores seria molt fàcil explicar en què consisteix això d'apuntar-se a fer teatre: «consisteix en jugar», diríem. Tal vegada aleshores, si el verb ja formés part del nostre imaginari també en aquest sentit, cap pare pensaria que es tracta d'una pèrdua de temps, o cap adult creuria que ja és massa gran per a aquestes coses. Potser llavors entendríem que tots, nens i grans, necessitem jugar de tant en tant (o molt sovint, potser). Jugar a posar-nos en el lloc de l'altre; a veure com sonen, en la nostra veu, coses que no diríem mai, o a enfadar-se molt amb un amic i fer-se una abraçada just després. Potser llavors no ens faria tanta vergonya pujar dalt d'un escenari a dir uns versos de Shakespeare o de Txèkhov, o fins i tot un text escrit per nosaltres. Segurament ho veuríem

com una necessitat. Perquè... què hi ha de més necessari que jugar a fer-se gran? A riure's una mica del món i de nosaltres mateixos? Posar-se un nas vermell, una roba que no és la nostra, un maquillatge que ens transforma... Imaginar com seríem si no fóssim nosaltres. Imaginar com seria un món millor, més just i més amable. I provar-ho! Almenys damunt d'un escenari o en una sala d'assaig.

Nosaltres no volem deixar de jugar mai. Sabeu per què? Perquè fer-se gran és molt divertit.

Quan penso en la meua vocació no temo la vida.

Anton Txèkhov

TRANSICIÓ

La transició és una manifestació de la idea que l'acció local pot canviar el món.

El món tal com el coneixem està en un procés de canvi profund que sovint es produeix a una velocitat d'exponents variables, deixant en evidència estructures que no són capaces de respondre de forma àgil i adequada als reptes de total actualitat.

Han sorgit fenòmens nous: el canvi climàtic, el mite de l'expansió econòmica, etc. Han agreujat els problemes, augmentant la pobresa i la desigualtat, les migracions, la corrupció política i religiosa, així com la desintegració de les comunitats. Cal una resposta urgent.

Avui existeixen iniciatives de transició en més de cinquanta països, molt variades.

La transició aposta per les manifestacions pràctiques a nivell local: una acció val més que mil paraules, per demostrar que un projecte funciona cal fer-lo realitat on les persones puguin veure'l, tocar-lo i participar-ne.

Per descomptat, explicar una història diferent de la que coneixem la majoria de persones, no és una tasca fàcil, i encara més si una part d'aquesta història ens diu que la cultura occidental ja ha quedat obsoleta.

El repte de la transició té molt a veure amb el canvi a la cultura de l'abundància en tots els àmbits d'acció humana i la presa de responsabilitat a nivell individual i col·lectiu.

La manera més eficaç per assegurar-nos que la transició respon a la diversitat de necessitats i fomenta que les persones s'apropriïn de la idea i la facin seva és fer-ho a través de l'educació i que tots prenguem consciència de fer-ho.

La majoria dels sistemes educatius occidentals continuen preparant les persones per formar part d'un mecanisme econòmic obsolet que ens ha portat fins on som.

La transició aposta per un canvi de direcció en l'educació, en la qual les persones es puguin sentir lliures d'agafar aquelles idees que els serveixin, aplicar-les, modificar-les i compartir-les. Més enllà de marcs conceptuals i exemples pràctics, el màxim aprenentatge és el de crear xarxes i sinèrgies en col·lectius i professionals que ja estan treballant per millorar la realitat social i donar suport activament a la integració i participació de les persones.

Bacallà amb cigrons, ous i carxofes

Un plat tradicional de Divendres Sant

Ingredients:

- Bacallà dessalat
- Ceba
- Tomàquet madur
- Carxofes
- Alls i julivert
- Panses
- Ametlles torrades
- Ous durs
- Cigrons cuits
- Pèsols
- Farina
- Oli

Preparació:

Fregim el bacallà dessalat i el reservem a part. Ara colarem l'oli de fregir el bacallà i el posarem en una cassola.

Tallem una ceba petita i l'enrossim una mica en l'oli reservat. Li tirarem un tomàquet madur ratllat o a trossos.

Posarem les panses a remullar amb aigua tèbia.

Per altra banda, bullirem les carxofes tallades a trossos; després les enfarinem i les fregim; així faran el suc més espès.

Acte seguit, a la cassola posarem el bacallà fregit, els ous durs, les panses i les carxofes.

Farem una picada d'ametlles torrades i alls, que tirarem per damunt del bacallà, i si tenen poc suc, també podem afegir un xic d'aigua.

Ara bullirem a part els pèsols i els afegirem a la cassola, i guardarem el suc per si al final hem d'afegir aigua.

Els cigrons, els posarem a última hora, és aconsellable posar-n'hi pocs, només per acompanyar, ja que és un plat que atipa molt.

Recepta: Àvia Remei

(<http://aviaremei.com/2/blog/2012/03/28/bacalla-de-divendres-sant/>)

ELS RELLOTGES

Des dels inicis de la civilització, l'home ha tingut la necessitat de mesurar el temps per regular tasques i hàbits.

Les primeres civilitzacions agrícoles van desenvolupar els primers calendaris, que els eren útils per determinar els períodes de sembra i collita.

Aviat es va fer evident la necessitat de tenir instruments de més precisió, especialment en la navegació. Era necessari compensar la manca de veracitat dels calendaris, i això va motivar estudiosos de diversos pobles a idear mecanismes fiables per regular el temps.

El primer rellotge el trobem a l'antic Egipte, la Clepsidra o rellotge d'aigua, que consistia en un recipient ple d'aigua que s'anava buidant a intervals regulars a través d'un orifici practicat a la part inferior.

Més tard, l'any 1000 aC, els estudiosos de l'Orient van crear el rellotge de sol, en el qual l'ombra d'un pal vertical queia sobre una esfera marcada regularment, movent-se segons anava passant el dia. Aquest rellotge va ser molt popular a Àsia.

Una altra invenció enginyosa va ser l'espelma rellotge, desenvolupada pels anglosaxons, que consistia en una espelma marcada a intervals regulars, cosa que permetia mesurar el temps a mesura que la cera s'anava fonent.

Als voltants del segle XIII dC es va popularitzar el rellotge de sorra.

Els primers rellotges mecànics coneguts eren força rudimentaris i inexactes. Un gran avanç en la precisió va ser la invenció del pèndol com un mecanisme de regulació, dut a terme per Christiaan Huygens el 1657. Més tard va incloure la minuteria, amb la qual cosa aquest instrument va guanyar en precisió i fiabilitat.

El primer rellotge de canell es va fer a petició de la reina de Nàpols Maria Carolina d'Àustria el 1812, que consistia en un rellotge de butxaca muntat sobre un braçalet d'or i pedres precioses. Va ser el 1901 quan Alberto Santos Dumont, juntament amb Louis Cartier, va crear els rellotges de canell, que es van posar de moda durant la primera guerra mundial, ja que el seu ús era obligat per oficials i soldats.

El 1929 Warren Albin Marrison va inventar el rellotge de quars, el 1957 van aparèixer els rellotges de canell elèctrics, i així fins a l'actualitat, que trobem rellotges per tot arreu.

El temps s'ha convertit en una obsessió per als humans.

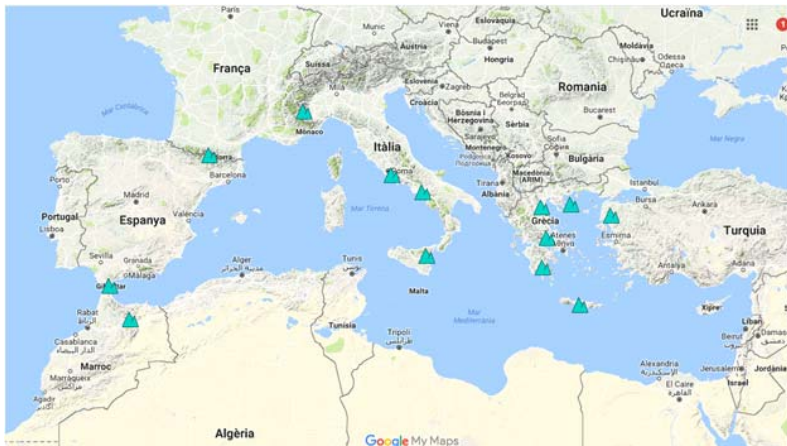
La mitologia de les muntanyes de l'antiguitat

Les muntanyes a l'antiguitat eren llocs de màgia, de fantasia, de terror, un món on habitaven els déus, ple d'imaginació. Fins no fa gaire, uns dos-cents anys, l'ésser humà, a diferència de la gosadia actual, temia les muntanyes. Li feien molt de respecte i les venerava.

L'amor envers el passat ens empeny a fer el cim a la història i a les llegendes mitològiques de les muntanyes de l'antiguitat entorn de la Mediterrània, no per la seva alçada i dificultat...sinó per la seva relació amb la nostra cultura i civilització. Som grecs i romans.

Pujarem a les muntanyes més altes? A les de més difícil ascensió? No, em sap greu, però ni tan sols serà, almenys ara, una pujada real, i serà a través de la història i de la mitologia que ens acostarem a muntanyes senzilles i modestes. Amb Zeus (en llatí, Júpiter) i els dotze déus ens aproparem al mont Olimp, amb les Muses al Parnàs, amb la guerra de Troia a l'Ida, amb Xerxes a l'Athos, amb Arquímedes i Adrià a l'Etna, amb Plini al Vesuvi, amb Hannibal al Col de la Traversette, amb Ròmul als Monts Albans, amb Hèracles (en llatí, Hèrcules) al penyal de Gibraltar, als Pirineus, a l'Atlas...

Farem el cim del que en l'antiguitat era l'àmbit grec i, fins i tot, hi podrem contemplar els estels. Quina bellesa! Viatjarem de l'època de la fugacitat del temps, del Facebook, del Twitter, del WhatsApp, d'Instagram... al passat, però, amb la tecnologia del segle XXI (GPS, wikiloc, Gogleearth, Google maps...). La màgia és màgia i no crec que ni les millors fotografies la puguin contagiar. Cal conèixer el passat, les seves històries, verídiques o legendàries, per vèncer el temps, fer camí envers el futur tot vivint el present per tocar almenys amb la punta del dit l'eternitat.

En el proper número d'*Akela* començarem aquest viatge als cims sagrats de l'antiguitat grecoromana; però abans ens haurem de preparar, no pas físicament, perquè no ens cansarem gaire amb l'ascensió, però sí culturalment. Què sabem de l'antiga Grècia? Per què Grècia és la nostra herència cultural?

Margalida Capellà i Soler

Catedràtica de grec i editora de *El Fil de les Clàssiques*

TIPOS DE OLAS DE FRÍO

En estas épocas del año , el frío comienza a hacerse sentir en amplias zonas de nuestro país., por ello a continuación les cuento todo lo referente a las olas de frío que pueden afectar a nuestro país..

Las noches despejadas en situación de ola de frío alcanzan valores extremos.

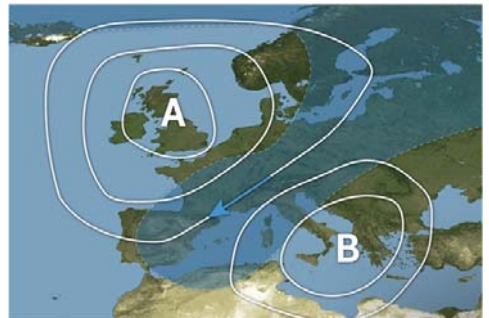
Se considera 'Ola de frío' un episodio de al menos tres días consecutivos, en que como mínimo el 10% de las estaciones consideradas registran mínimas por debajo del percentil del 5% de su serie de temperaturas mínimas diarias de los meses de enero y febrero del periodo 1971-2000.

Una aproximación sencilla al concepto de percentil para quien no esté familiarizado con el término, puede ser la siguiente: los meses de enero y febrero suman 59 días por año, por lo que en el periodo 1971-2000, totalizarán 59 días/año x 30 años = 1770 días, a los que habría que añadir 8 días más correspondientes a los años bisiestos. Al hallar el percentil del 5%, lo que estamos haciendo realmente es localizar el 5% de los días más fríos ($1778 \times 5/100 = 89$ días), y una vez localizados esos 89 días más fríos de los meses de enero y febrero de los años 1971 a 2000, la 'temperatura umbral' sería la mayor de esas 89 temperaturas. En cuanto a los tipos de masas de aire que pueden provocar una ola de frío en la península Ibérica, podemos destacar las siguientes:

Masa de aire ártico/polar continental (Siberiana) (Ac/Pc)

Masa de aire muy fría que tiene su manantial en la extensa cuenca siberiana, para el aire ártico continental, o en las llanuras rusas y polacas, en el segundo caso. En origen son **masas de aire con temperaturas muy bajas en superficie (-25 ó -30 °C) y muy escaso contenido de humedad**. El mecanismo generador de las masas de aire polar continental es bien conocido. La presencia de altas presiones cuasiestáticas sobre Siberia durante el período invernal, provoca un enfriamiento notable del aire de origen polar que previamente se instaló en la zona, lo que refuerza a su vez al anticiclón.

Situación característica que provoca sobre la Península Ibérica una entradafría de origen polar continental o Siberiano.

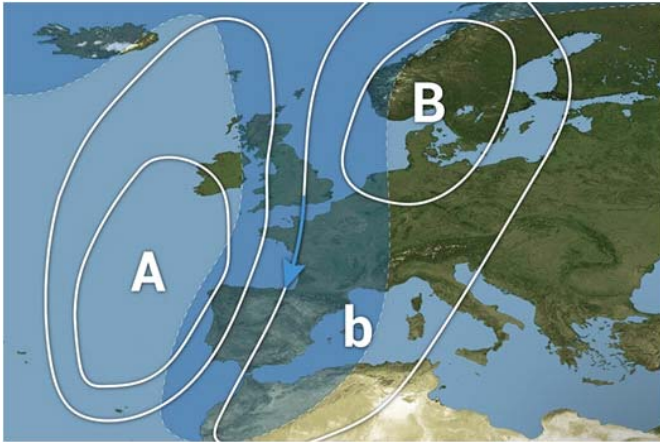

La inmovilidad de ese aire sobre el suelo helado justifica la presencia allí de algunas de las regiones más frías de la Tierra, como Yakutia, donde en localidades como Verhojansk u Ojmjakon se alcanzan todos los años, con relativa facilidad, temperaturas de $-50\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Masa de aire ártico marítimo (Am)

Aire muy frío que tiene su fuente en el océano Glacial Ártico. En origen es una masa de aire muy fría ($-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ o menos), con una escasa humedad absoluta y gran estabilidad. Cuando el aire ártico marítimo pierde latitud, a favor de una circulación meridiana muy acusada, es habitual que origine fuerte

inestabilidad atmosférica en las tierras ibéricas, produciendo **nevadas en invierno y fenómenos tormentosos**, incluso con precipitaciones en forma de granizo, en las restantes estaciones del año.

Situación característica que provoca sobre la Península Ibérica una entrada fría de origen Ártico marítimo.

Masa de aire polar marítima (Pm)

Tiene su origen en el Atlántico norte, en el espacio oceánico comprendido entre Groenlandia, Islandia y las islas Británicas. Se trata de **una masa de aire frío con elevada carga higrométrica**. A diferencia de las masas de aire continentales, las marítimas, cuando alcanzan Europa occidental, lo hacen con registros térmicos notoriamente más suaves, con valores en torno a $5\text{ }^{\circ}\text{C}$. Su llegada a las latitudes ibéricas se produce a través de dos situaciones sinópticas: vaguadas de gran amplitud y circulaciones de tipo zonal. En uno y otro caso la situación atmosférica en superficie viene presidida por la penetración de borrascas con estructura frontal que van desgastándose a medida que atraviesan el territorio ibérico. El paso de las superficies frontales limpia la atmósfera y el cielo adquiere una tonalidad intensamente azul.

En definitiva, los primeros desplomes de temperatura, nos ayudarán a recordar que se acerca la época más fría del año y, facilitarán que nuestro organismo se vaya acostumbrando para la llegada de posibles situaciones futuras más crudas y potentes como las citadas anteriormente.

INTEL: UN MALSON QUE TAMPOC NO N'HI HA PER TANT

Últimament tenim el món de la informàtica una mica trasbalsat, i és que després de més d'una dècada s'ha descobert que els processadors Intel tenen un problema molt gros de seguretat que permetria que qualsevol amb els coneixements corresponents podria accedir al nostre ordinador i controlar-lo com si en fos l'administrador, la qual cosa implicaria que ens podria robar qualsevol tipus d'informació de l'equip.

I com no podia ser d'una altra manera, s'ha hagut de posar nom a aquest error: Meltdown. I per adobar-ho, les especulacions d'aquest error s'encarreguen d'espantar-nos sota l'amenaça de que la única solució per protegir el nostre ordinador és aplicar una correcció del sistema operatiu que pot alentir-nos l'equip entre un 5 i un 30% respecte a com funcionaria abans de corregir el problema. Però no ens enganyem, ni és tan perillós el problema ni ens quedarà l'equip com una andròmina alentida, i m'explico.

Retrocedint en el temps, no massa, per això, es va descobrir que el sistema que potser es considerava més segur del món tenia el que se'n diu «porta del darrere» («backdoor» per als qui els agraden els anglicismes), que era allà des que es va dissenyar el programa al ja llunyà 1969. Segons els experts, ningú tenia coneixement d'aquell problema de seguretat que implicava que qualsevol desconegut pogués entrar a un ordinador amb Unix i fer de les seves, i ningú sabia qui l'havia pogut utilitzar.

Amb tot, Unix ha seguit i segueix funcionant sense problemes. Durant els anys que ha tingut aquell problema tot ha funcionat correctament, fins i tot encara que algú s'hi colés sense permís. Si més no, no recordo haver vist cap notícia al respecte.

I ara, un cop ningú no parla del tema Unix, surt a la llum que una empresa tan important com Intel ha ficat la pota fins a l'engonal amb un problema tan seriós que tots els sistemes operatius, Windows, Linux i MacOS, han de publicar pedaços per solucionar el tema.

La pregunta que molts es fan en aquests casos és «en què m'afecta?», «em poden robar les dades?».

Be, doncs d'afectar no sembla que ens afecti massa com a usuari particular o petita empresa. D'entrada, per aprofitar aquest problema de seguretat cal tenir uns coneixements que no tothom té (si no, fa temps que haurien descobert el problema), i a més, per arribar a aprofitar aquest error, caldria que el delinqüent informàtic, que no hacker, es saltés abans unes barreres afegides com és la configuració del router i saltar-se un tallafocs de l'equip.

I un cop arribat al lloc que volen, han de saber aprofitar el problema del qual parlem, i com he dit, avui per avui no tothom té els coneixements per fer-ho.

Amb tot, els diferents sistemes operatius estan traient actualitzacions per corregir el problema, però la por de que ens pugui alentir l'ordinador no ens ha d'envair, ja que aquesta davallada de rendiment, segons diverses proves que s'han fet i que es poden trobar a Internet, l'alentiment dels ordinadors domèstics i de les petites empreses no arriba a l'1%, és a dir, ni ens n'adonarem.

Aleshores, d'on surten les xifres de entre un 5 i un 30%? Doncs dels grans servidors, que són els equips que sí que patiran aquesta davallada en les prestacions. Empreses com Amazon, Microsoft, Dell, HP, etc., estan molt preocupats, ja que aquesta situació els pot fer perdre un temps que val molts diners.

Qui en surt beneficiat, de tot això? Doncs el competidor d'Intel: AMD. Els seus processadors no pateixen aquest problema de seguretat... que es sàpiga, perquè fa quatre dies ningú no sabia res d'això, per tant ningú no pot dir que la competència d'Intel sigui perfecta. Salut!

P.D.: Personalment, no crec gens ni mica que Intel no coneixia aquest problema. Recordem que les paraules «seguretat» i «privacitat» mai no van de la ma de la paraula «informàtica».

BREU HISTÒRIA DEL TREN D'OLOT

Amb motiu del centenari de la inauguració del carrilet d'Olot a Girona, l'Associació Amics del Tren Olot-Girona i la productora audiovisual ZEBBA han realitzat un documental sobre el ferrocarril que unia les ciutats d'Olot i Girona. El documental es titula «El tren d'Olot»; s'ha realitzat amb el suport del Consorci de les Vies Verdes de Girona i de la Diputació de Girona, i amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments i consells comarcals de la ruta. El documental recull el testimoni d'una cinquantena de persones que havien estat usuaris habituals del tren, d'antics treballadors del ferrocarril, d'experts i d'historiadors.

Al llarg de gairebé una hora es repassen els moments d'esplendor, les anècdotes viscudes, les dificultats i la davallada progressiva, així com la transformació del traçat en les actuals vies verdes de Girona.

Aquest carrilet, d'un metre d'amplada de via, va començar a funcionar el 1895 entre Amer i Salt; posteriorment es va anar ampliant la línia: el 1898 arribava a Girona, el 1900 s'obria el tram Amer - les Planes d'Hostoles, el 1902 connectava amb Sant Feliu de Pallerols, i no va ser fins al 14 de novembre de 1911 que es va estrenar el recorregut complet fins a l'estació d'Olot.

El tren d'Olot va ser un element clau per a la comunicació dels pobles de la Garrotxa amb la capital gironina, va permetre el desenvolupament econòmic de les seves indústries, que rebien les matèries primeres i podien vendre els seus productes, i va crear molts llocs de treball relacionats amb el ferrocarril. Als vagons de càrrega s'hi transportaven tota mena de mercaderies i queviures, i els habitants dels pobles l'utilitzaven tant per treballar com per al seu lleure, desplaçant-se a les festes majors de les localitats veïnes, al mercat dels dissabtes de Girona, a l'estació de la Renfe per viatjar a Barcelona, etc.

Un tren incòmode, fred i lent, que va patir tota mena d'incidències durant la Primera Guerra Mundial i la Guerra Civil, i va ser desbancat per l'automòbil a la dècada dels 60. Tot i així, el documental reflecteix nombroses vivències entranyables al voltant del tren d'Olot, «que surt quan vol i arriba quan pot». Un tren que va fer el darrer viatge el 15 de juliol de 1969. L'endemà, l'Apolo XI va ser enviat a l'espai, i pocs dies després l'home trepitjava per primer cop la Lluna. Havia arribat el temps de la modernitat.

FONT: Internet

Rimant

Voldria ésser lliure com l'ocell que canta
dintre del bosc,
en una nit d'estiu,
i deixar la fredor que m'espanta
fugint del viure fosc,
tot retrobant contenta mon caliu.
Guaitant al cap al tard les ones
de la platja,
que venen llaminereres fins a tocar-me els peus,
sentint per breus estones
mon cor vagar amb l'oratge
veient amb més fermesa el fons dels somnis meus.
I quan ma pensa vola en nits de lluna plena
sentir la poesia...
que ve majestuosa fins a tocar-me el cor,
i com plany de sirena
dintre mon seny envia
aquella rima dolça cantada amb violí d'or.

Dària Ferrando Ferran

Diumenge 18 de març de 2018, a les 9h

XV PASSEJADA MATINAL PEL NOSTRE ENTORN

DOSRIUS I EL BOSC DELS RETAULES DE CAN SALVI

Punt de trobada a les 9 del matí a l'aparcament davant el cementiri del Masnou. Amb cotxes particulars anirem cap a Dosrius, on esmorzarem mentre arriba tothom. Passejada pels voltants de Dosrius. És un municipi de muntanya de la comarca del Maresme. Està situat a la capçalera de la riera d'Argentona, en el límit amb el Vallès Oriental. El municipi està format pels nuclis de Dosrius, Banyamars i Can Massuet-El Far. Breu visita al poble i sortida per veure el bosc dels Retaules de Can Salvi. Un munt de sensacions. Porteu càmera de fotos.

Organitzat per: Amics i Escoltes del Masnou.

Durant el trajecte es donarà esmorzar, a càrrec de l'organització, i es completarà aquesta primera informació.

Dificultat tècnica: Moderada fàcil. Anada (puja un xic) i tornada de la caminada: 4 Km.

Organitzat per: Amics Escoltes del Masnou

e-mail: akelamasnou@gmail.com mòbil 661 053 623 e-mail: akelamasnou@hotmail.com

XVII VOLADA D'ESTELS

Diumenge 15 d'abril de 2018

Des de les 10h del matí fins a les 2h de la tarda, davant del baixador d'Ocata a la platja del Masnou. Activitat orientada a nens i nenes de diferents edats, amb tallers de construcció d'estels i enlairada i exhibicions d'estels acrobàtics.

Els que ho desitgin podran personalitzar el seu estel amb Blancdeguix.

Xocolata per als participants matiners.

Activitat oberta a tothom. No cal inscripció.

Organitzat per: Amics Escoltes del Masnou

e-mail: akelamasnou@gmail.com mòbil 661 053 623 e-mail: akelamasnou@hotmail.com

Amb la col·laboració de: Ajuntament del Masnou, La Caixa, Protecció Civil, Gràfiques 4 Colors

